

Varigheden af Opslaget bestemmes ved Kundgørelser fra offentlig Myndighed af denne samtidig med, at Opslaget begæres, men ellers af den, hvem det ifølge ovenstaaende paahviler at besørge Opslag, dog under Rekurs til vedkommende Sysselmand. Kundgøreren skal paa Forlangende sende en Attestation om det skete Opslag og dettes Varighed, naar den, som har begæret Opslaget, ved dettes Fremsendelse har medsendt tilstrækkelig Porto og en Genpart, paa hvilken Attestationen kan skrives.

§ 3.

Den, som ulovlig borttager eller beskadiger en i Henhold til denne Lov i Tavlen opslaaet Kundgørelse, straffes med en vedkommende Politikasse tilfaldende Bøde paa indtil 100 Kr., forsaavidt den paagældendes Forhold ikke efter sin Beskaffenhed medfører højere Straf, jfr. Straffeloven af 10. Februar 1866 § 105. Sager angaaende Overtrædelse af denne Lov behandles som offentlige Politisager, forsaavidt ikke Straffeloven kommer til Anvendelse.

Denne Lov træder i Kraft den 1. Januar 1913.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Med Hensyn til selve Forslaget bemærkes, at Læsning ved Kirkestævne paa Færøerne lige saavel som i det øvrige Kongerige er en ældgammel Bekendtgørelsesform, der forudsættes som saadan f. Eks. i N. L. 5—9—1 og 8 og senere i Forordning 8. Oktober 1824, der er gjort anvendelig paa Færøerne ved Reskript 7. December 1827. Der gjaldt kun det særlige for Færøerne, at Læsning ved Kirkestævne her foretages af Degnen eller Kirkelæseren, og uden at denne nogen Sinde kan fordre Vederlag derfor.

Ved den nævnte Forordning af 1824 blev den hidtil undertiden anvendte Bekendtgørelsesform, der bestod i Læsning fra Prædikestolen, afskaffet, medens Læsning paa Kirkegaarden efter Gudstjenesten vedblev baade forsaavidt angaar Love og Anordninger og andre Bekendtgørelser, indtil det for Loves og Anordningers Vedkommende i Danmark blev afskaffet ved Lov 25. Juni 1870, sammenholdt med Kundgørelse Nr. 35 af 28. Februar 1871, undtagen hvor det var udtrykkelig paabudt, og for Færøerne ved Lov Nr. 51 af 1.

April 1896 om Kundgørelse af Love og Anordninger paa Færøerne. Derimod vedblev iøvrigt Læsning paa Kirkegaarden baade paa Færøerne og i det øvrige Kongerige, og denne Bekendtgørelsesform var foreskrevet saavel i en Mængde Love, der gjaldt for hele Kongeriget, som i en Række specielt for Færøerne gældende Bestemmelser, som oftest som fakultativ, undertiden dog ogsaa som obligatorisk. I det hele taget er Læsning ved Kirkestævne udenfor Thorshavn den almindelige Maade, paa hvilken ikke blot Udfærdigelser fra offentlige Myndigheder, men ogsaa fra private, sædvanlig bringes til offentlig Kundskab.

Spørgsmaalet er nu, om der er Grund til at søge Bekendtgørelse ved Kirkestævne afløst af en anden Kundgørelsesmaade, og om der, selv om dette ikke sker i den øvrige Del af Kongeriget, er særlige Grunde til at gøre det for Færøernes Vedkommende.

Det vil i saa Henseender neppe kunne bestrides, at Læsning ved Kirkestævne ikke er nogen tidssvarende Bekendtgørel-